

landen bij Doorn en de omgeving der vennen bij Oisterwijk in aanmerking, waar de mug voorkomt, althans voorkwam. Het is noodig dat het materiaal nog vóór het uitkomen der eerste zomergeneratie, dus vóór 1 Mei verzameld wordt, alleen levend materiaal is bruikbaar. Daarom moet het in speciaal tot dit doel vervaardigde buisjes gevangen worden, niet meer dan 20 exemplaren in elk buisje.

Indien er onder de lezers van dit tijdschrift zijn, die de commissie in deze zouden willen helpen, dan zouden ze dit kunnen doen door zich met een aanvraag, om vangbuisjes te richten tot ondergeteekende, die tevens gaarne nadere inlichtingen verstrekt.

Dr. P. C. KORTEWEG,

Amsterdam.

Secr. der Wetensch. malariacommissie voor N. Holland.

Rectificatie. — In „De Levende Natuur” pag. 238, regel 1 en 2 van boven staat *Kuifmees*, moet zijn *Koolmees*.
A. SCHIERBEEK.

Aan Maas en Lek. — Naar aanleiding van uw schrijven deel ik u nog enkele bijzonderheden over den bewusten fluiter in Rotterdam mede. Ik logeerde van 21 op 22 Juli in het Parkhotel aan den Westersingel, tegenover den Eendrachtsweg (als ik mij niet vergis) en hoorde toen in den morgenstond aan den voorkant van 't hotel dien fluiter zingen.

Er is daar vrij veel geboomte van het plantsoen, terwijl achter het hotel een tuin ligt, die aan het weiland van Hoboken grenst. Ik ben echter te weinig bekend met Rotterdam, om te weten, of er daar in de buurt nog groote tuinen zijn.

Wat het puttertje betreft, daar heb ik al herhaaldelijk naar uitgekeken, maar tot nu toe zonder succes. Ik weet echter, dat ze in onze buurt wel gevangen worden, zoodat ze dus blijkbaar al tot den Bommelerwaard zijn doorgedrongen.

De roodborstjes hebben gezongen tot November toe, soms in storm en regen, en met een van de Octoberstormen kwam een heele troep zwarte meesjes overgewaaid naar onzen tuin. Na een paar uur waren ze weer weggeblazen, maar in de volgende dagen zagen we nog telkens een eenzaam exemplaar.

Ook geloof ik stellig een vuurgoudhaantje gezien te hebben tusschen de gewone goudhaantjes, 't kuifje veel feller oranje, al de kleuren geprononceerder en de zwarte teugel.

Een alleraardigst gezicht was 't toen er een keer een goudhaantje en een winterkoninkje aan 't rondscharrelen waren in 't zelfde heestertje, zoo'n kornoelje met vuurroode takken, die al zoo vroeg in 't najaar heelemaal kaal zijn. Je kon toen duidelijk zien, dat 't goudhaantje nog veel kleiner is, vooral slanker. Prachtig was 't ook, om een mooi blauw pimpelmeesje (die ik nu herhaaldelijk te zien heb gekregen!) in dat roode boompje bezig te zien.

Natuurlijk nummer ik ook mijn vogels, en ik streep ze aan in de alphabetische lijst van uw Vogeljaar! Ik nader echter pas de zestig! De laatste aanwinst, n°. 58, was de kramsvogel, die na de eerste sneeuw in onzen tuin verscheen (in Ammerzoden) en van de kersappeltjes at, waarvan er nog veel rotte aan den boom hingen.

Delft.

JOH. HOEFLAKEN.

Een uitlating, die bewijs vergt. — In de laatste aflevering van de „Levende Natuur” (No. 9) tref ik in een kritiek, onderteekend door Thijssse, het volgende: „. . . het komt mij voor, dat onze Nederlandsche vogels, tenminste de gewone, toch een beetje raken uitgefotografeerd.”

Hier zou het misschien mogelijk zijn verband te leggen tusschen deze uitlating en het feit, dat de vogelkalender, die 3 jaar lang bij Weenenk & Snel verscheen, verzorgd door Burdet en Thijssse, nu een anderen „auteur” aanwijst, vooral daar de laatste kalender van Burdet en Thijssse al sporen van „uitgefotografeerd zijn” vertoonde in den vorm van

1°. slechte foto's: boomklever (No. 53 en 51) koekoek-kneu (No. 48);

2°. de vele nestkastfoto's, die aesthetisch leelijk zijn;

3°. de vele landschapfoto's zonder direkt verband met de vogelfoto's.

Een objectief bewijs, dat bovengenoemd verband niet bestaat, zal ongetwijfeld de heer Thijsse in staat zijn te leveren door een kritiek op de foto's van Nederlandsche vogels, verschenen na den laatsten kalender Burdet-Thijsse eind 1924. Ik geloof, dat Thijsse dat èn tegenover de lezers van „De Levende Natuur” èn tegenover de serieuze vogelfotografen van Nederland verplicht is.

Zutphen.

G. v. D. MEER.

Het stop-zetten van den Vogelkalender Burdet-Thijsse heeft met dit alles niets te maken, dat is een *privaat-aangelegenheid*. Mijn bewering is deze: ieder die het werk kent van Steenhuizen, Tepe, Burdet, Vijverberg, Strybos — om nu maar de voornaamsten te noemen — weet, dat daardoor in duizenden en duizenden opnamen uitmunten afbeeldingen van het Nederlandsche Vogelleven zijn gegeven en dat de beginner dus weinig kans heeft, om met iets nieuws voor den dag te komen. Daarom juich ik het toe, dat de jongeren zich nu ook blijken bezig te houden met het fotografeeren van planten, eventueel ook van insecten. Op dat gebied is veel goed werk te doen. Natuurlijk behoeven de „serieuze vogelfotografen” zich door dat oordeel niet geprikkeld te gevoelen en dat er voor hen nog genoeg te doen is blijkt voldoende uit Vijverberg's opnamen uit den trektijd en Burdet's films. Nu hebben Tepe, Burdet, Vijverberg en Strybos ook al zeer fraaie plantenfoto's geleverd, doch lang nog niet genoeg, zoodat op dit gebied nog veel valt te bereiken voor fotografen, beoefenaars van de *Natuurlijke Historie van Nederland*. T.

Pestvogels. — Gedurende de maand December zijn in Bloemendaal en Haarlem herhaaldelijk pestvogels waargenomen, telkens één. Zelfs kwam er een in een achtertuin in het nog al dicht bebouwde Kleverparkkwartier. De andere werden gezien langs den binnenduinrand tusschen Overveen en Santpoort, één rozebottels de andere ligusterbessen etend. In het Bloemendaalsche Bosch werd ook een kruisbek waargenomen. Een kleine vlucht hield zich hier op sinds Augustus. T.

Naucoria innocua (Lasch). — In November '24 kwam ik op den Amersfoortschen berg langs een kuil, die klaarblijkelijk bedoeld was als z.g. sterfput voor het van den weg afkomende heuvelwater. De kuil was echter vrij droog en de bodem stond vol begroeid met tientallen exemplaren van eene paddenstoelsoort. Bij nader onderzoek stonden deze zwammen op eene in ontbinding verkeerenden jute zak, die gediend had als emballage voor de eene of andere substantie, die ik niet meer kon bepalen. Het vermoeden kwam bij mij op dat de sterfput wellicht niet alleen gediend had voor het wegzakken van regenwater doch in meer letterlijken zin voor het verdrinken van een hond of ander dier. Ik nam eenige zwammen mede doch kon de determinatie niet verder brengen dan tot het geslacht *Naucoria*. Ik zond derhalve met andere fungi een exemplaar op naar Mejuffrouw C. Cool te Leiden en ik mocht het genoegen smaken van haar een dankbaar briefje te krijgen met het bericht, dat het gezonden individu *Naucoria innocua* was, eene voor onze inlandsche flora tot dusver onbekende soort. De beschrijving zal ik hier achterwege laten daar U deze in Ricken's *Vademecum* enz. volkomen juist kunt terugvinden. Opgemerkt zij, dat het hoofdkenmerk bij de prachtige roodbruine koekleur m. i. is de blauwig-witte donzige steelvoet. Er is echter wellicht alle aanleiding om het substraat ook als aanwijzer te laten dienen, wat U zal blijken uit het volgende. Ik verhuisde n.l. kort daarop en kwam aldus in Januari '25 te Ruurlo. Mijn oog werd aldaar weder eens getroffen door een op een natte plaats in een eikenhoutwal liggende weggeworpen jute-zak en in het licht der Amersfoortsche vondst bekeek ik natuurlijk dezen zak wat nader. Tot mijne groote vreugde bespeurde ik ook hier een drietal exemplaren van *Naucoria innocua* en ook dit feit werd door Mej. Cool officieel bevestigd. Terwijl de jute-zak te Ruurlo op goede gronden als een oude cementzak moest worden gequalificeerd kon nu aangenomen worden, dat het substraat waarop *Naucoria innocua* graag groeit niet van lugubren aard doch jute is.

In het afgeleopen mycologisch seizoen heb ik beide vindplaatsen wederom eenige malen bezocht, doch zonder succes. Wel zijn er einde October te Ruurlo eenige zeer kleine vruchtlichamen gevormd doch ze zijn niet tot ontwikkeling gekomen terwijl ook te Amersfoort geen teeken van bovenaardsch leven werd waargenomen.